

Két császár.

MEGHALT az ősz, nagy germán dalia,
Trónjára haldokolva lép fia.

Mikor reá lehelt a síri fagy —
Ledőlt az agg, de még a lelke nagy.

Halál-hörgésben elfuló szava
Még arra intett: mi a nép java.

A szörnyű, végső vergődés alatt
Még a honért kigyúlt egy gondolat.

Mikor már megtört a tekintete,
Még láta egyet — s ez: a nemzete.

Sirjára a világ meghatva néz —
Császár volt benne minden cseppnyi rész.

Császárra valla e császári vég, —
Hozzá hasonló vajjon lesz-e még?

Hozzá hasonló? Itt van im fia . . .
Boldogtalan boldog Germánia!

Ki pótolná dicsőn a hűt, a jót —
Im, trónra lép a haldokló utód.

Lenn messze délen, — írt ott sem talált —
Várta a később s szelidebb halált.

De jött a gyászshir; — népe rája vár, —
Enyhébb halálhoz nincsen joga már.

Kötelme hívta, kinjút feledé,
S ment híven, bátran zord észak felé.

Ha nincs neki több napja már, csak egy:
Az egy — honáé! Ó honába megy.

Ha élte már csupán órákból áll:
Hű utja közben érje a halál.

Mit néki hóvihar, mit néki vész!
Hisz' császár benne minden cseppnyi rész.

Hörögjön bármi kínos betegen!
Csak teste gyöngye, — ám a lelke nem!

Meghalt az ősz, nagy germán dalia,
Trónjára haldokolva lép fia.

Ó Németország! Büszkébb kire vagy?
E holt s e haldokló egyforma nagy!

Keserves egy dilemma az neked,
Hogy melyikért onts forróbb könnyeket!

Apró hírek.

+ **Személyi hírek.** *Messerstich Izidor* óraláncz-műtő zsebész, kíséretével Czárán v. b. ur előtt megjelenvén, nála szíves elfogatásban részesült. — *Kuchenbreier Mihály* kinzenér s fellábu alamizsnász a Ferenczvárosban nyilvános hangversenyt rendezett. — *Mocsoknoki Csépa János* cselédfelcsemető a kezeire bízott közhalmakban megtalálta az üres posztkiszlité. — *Vampetics Muki*, híres bérhintász, vendégeit a városerdőben kocsiztatta meg tegnap. — *Pokrócz Adám* 146 órai késéssel Szabadkáról a fővárosba érkezett. — *Lebzsák Venczel* főv. közuti tisztaság-bizottsági tag, e héten ülte meg ötvenedik seprüjének elnyüvésü ünnepét. — *D. Lovánt* ünnepelt művésznök Latyak-Sörkevár diszes közönsége előtt a legfényesebb erkölcsi sikerrel hozta színre az »*Excelsior*« látványos balletet. D. ur a felvilágosodás nemtőjének szerepében nyílt jelenetek alatt is frenetikus tapsviharra ragadta a publikumot. A sötétség démonának megszemélyesítését *Kémény Corominus* helybeli okl. tüzhely- és kémény-vizsgáló művész vállalta el. Lapunk zártakor értesülünk, hogy *D. Lovánt* ur, a közte és a statisztikául szerződötetett vándor patkószeg-művésztelép ifjai közt felmerült differenciák miatt, a latyaki bíróság elé idéztetett. — *Szopka Zsuzsánna*, kiérdemesült markotányosnő, v. áro állományban kilépett a honvédség kötelékéből. — *Kevermesty Döme*, a huszonegyes bizottság elnöke, kartographiai tanulmányok céljából a fővárosba jött. — *Göröncsér Mária* főv. hatóságilag engedélyezett olvasó- és szemforgató, hivatalos helyiségét a szerviták templomának ajtajából a barátok templomához tette át. — *Morcós Vendel* lábszizj-gyakornok ma tolmácsolta személyesen gr. Waldapfel Jenőnek a józsefvárosi kollegák bizalmi nyilatkozatát. — *Csizik Barabás* álmokönyvelő és jeles historikus a czibaki vásárról visszatért. — *Czifra Erzsébet* visszalépett a solymári erénydíj-pályázatról és erről a fővárosi kapitányság által bizonyító okiratot állíttatott ki magának. — *Csimbók József* pénzügyér és hajadondász a solymári rózsalány-bizottságba szagértőnek meghivatott. — *Csinál Angela* szerelmi zálogház-tulajdonos a fővárosból Monorra visszautazott.

✂ **Szentes** város polgármestere szenteskedik, hogy ő nem tehet róla, ha az ottani színészet megbukott. Mindent elkövetett, hogy a színészek szükségét ne lássanak. A pillanatnyi nyomor enyhítésére 10 — szóval tíz forintot utalványozott, azonkívül megengedte, hogy városzerte könyöradományokat gyűjthessenek, e célból szegénységi bizonyítványt állítván ki nekik és — önmagának.

→ **Azokkal a doktorokkal** — mondá az új német császár — *torkig* vagyok.

Orosz mondatok.

— A muszka ellen harczolandó katonáink használatára. —

(Dr. Asbóth O. nyomán.)

Jer velem a szép színházba, ahol vannak a sebesültek. — A madarak szépen dalolnak a zsidó pálinkamérése előtt. — A mi hadvezérünk és a te ágyud öreg. — A forint repül, a rubel gurul, Bismarck áll, a diák ül, a tábornok ur fekszik, a nihilista függ. — A forint pénz, a rubel is pénz. — A szomszéd faggyúja jobb, mint a kertész ugorkája. — Ki morog? A medve morog. — Kire morog a medve? A medve a szomszédra morog. — Miért morog a medve? Fáj a medvének foga a szomszéd ugorkájára? — Kinek a kardja élesebb: a huszáré vagy a kozáké? — A huszár kardja nem élesebb a kozákénál, ellenben a kozák lova élesebb a huszárénál.

Duna-Szerdahely.

SZEGÉNY antisemita eszme,
Te szennybe fúladt hódító!
Varázsod mind egyszerre veszve,
Ha jő a pálinkás zsidó.

Eröd az, hogy megrészegetesz;
Am hűtelen ravasz a mob:
»Hurrá! Snapszot ver csapra itt ez,
Ez éljen, — így berúgni jobb!«

Mert im a választó, az árva,
Nagybölcsen azt gondolja már:
Ki eszméktől hemperg a sárba,
Az szörnnyűséges nagy számár;

De aki egy pálinka-tenger
Hullámain lubiczkol át,
Ha részeg is, realis ember —
S nem ingyen issza el magát.

Ó! az antisemita népet,
Nincs aki jobban ismeri,
Mint ő, ki a nyakára lépett:
Pálinkás Krausz, a megyeri.

Mikor minden szomjat elolta
Mely pénzre, snapszra epedő:
A zsidókérdést is megoldta
Örökre, gyökeresen ő.

Bolgár fejedelmektől levett palástokat

a legmagasabb árban vesz és a legjutányosabban elad

Jean Culotte

internacionális ruha-közvetítési irodája.

Irodalom és Zene.

„A bankokról.“ Különös tekintettel a kávéházak rejtek-fülkéire. Nemzetgazdaságtani értekezés. Irta és 32 színnyomatu ábrával ellátta Bukovay Absentius.

„Egy asszonyi hajsza.“ Érdekes fonálú regény. Kihúzza egy tál paszulyból Közkonnyhay Éhenbeögh Ferencz.

„Néhány szó a hazai ipar fejlesztéséről.“ Irta és a rendőrségnek ajánlja Enyves Kézmár kávéházi kabát-elemelő.

† Vilhelmus.

Egy Hohenzollern ha kapitulál,
Ott győztes egy lehet csak: a halál.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— Igen szépen folyt le az idén a márczius 15-iki szabadság-ünnep. Nem csuktak be senkit.

— Muszka kurzust nyitnak az egyetemen. Mintha már eddig nem velttek volna benne elegendő kozákok!

— Valahányszor beüt a tavasz, ujja ébred a természet és a felöltők kiváltandók: mindannyiszor meg vagyok fagyva.

— Pompás könyvtári katalógust rendeztem be zálogcéduláimból.

— Hozzám fordul a Goldberger Izor gyerek, hogy mondjak neki egy alkalmas magyar nevet, a mire a nevét 50 krajczáros ráfizetéssel beválthatná.

»Hagyja csak Izorka, — tanácsolom én neki — nagyon jó hangzású a maga neve: Goldberger; majdnem olyan, mint ha azt hallanám: hogy Geldborger.«

— Bizony magam is szivesebben mennék a törvény elébe tanulnak, mint a kathedra elé tanulónak. Ott eleresztik az embert, ha semmit sem tud; itt pedig éppen akkor marasztalják el.

— Hirsch báró hír szerint milliókat szánt inséges hitsorsosainak. Ebből pompás ötletem támadt. Ha az öregem újra előáll szokott dorgatoriumával, azzal tromfolok neki vissza, hogy kikeresztelkedem — zsidónak!

— A rigorózumhoz nem kell csak egy kis svindli. Somoskeőy valamennyi vizsgáját kitüntetéssel rakná le.

ENCYCLOPEDIA.

Fekély = pamlag. — Mosoly = szappan. — Hétfő = sárkány. — Philologus = az elvert kutya (füle lógós.) — Lőcse = pisztoly. — Személy = vakság. — Rindánkodik = »pikáns« életet folytat. — Holdkór = kopaszság. — Huszárcsiny = Deák szobor. — Popularitás = tournure. — Szánalom = a hó. — Lapátózo = ha könyvet olvas: átlapozó. — Szőkény = blonde. — Hőfürés = lövönati hangjelek.

Ruczaháti Tarjagoss Illés ur hazaffyas pohárköszöntései.

*Uram, uram, Bizsmárk
herceg uram, a hellbéli
független ároklépő da-
lárdá disztagjelöltje, né-
kem szívesen fogadott ha-
dász-társam, szállok az
urhoz!*

Bátor a német testvér
nemzet eránt táplált zim-
páthikus elvejem csorbéttat-
lanul ama hazaffyas dall
alapján állanak, mely »jaj
be« ... szavakkal kezdődik;
bátor az agyaglábu muszka

óriás ellenében a testvér lengyel nemzet hona állapottyán
búsuló fehér sasával a véd- és dacz-szövetséget idvessebb-
nek tartanám annál, amely a telhetetlen rájxadlerrel
honarulás utján kötteték vala, — mégis, a pillanat gyá-
szos és megrendítő hatása alatt főlemelem szavam har-
sonáját, hogy a magam, valamint a hellbéli intelligencia,
a hellbéli szűcsipartársulat, a hellbéli közmivelődési
egylet, a hellbéli »Testvériség«-kör és végezetül a hell-
béli negyvenyolczas függetlenségi ántisemita párt nevé-
ben a részvét koszorujának innepéles kijelentését ezennel

letegyem a bár utált, de szövetséges német testvérhaza
szőnyegen forgó gyászesetének oltárára.

Bévallom, órozsdásodásnak induló vaskanczellá-
rius! — hogy a részvét ezen szerény tojaszt szavaiba
burkolt egyszerű enunziációja nem méltó sem hozzám,
a magyar nemzet névtelen bár, de veterán vértanujához,
sem azon hazaffyui testületekhez, melyek nevében szól-
hatnak a közbizodalom mandátumából merittem felha-
talmazást, — de tudd meg, hogy éppen sörélvezetben
elpusztult nemzetednek egy hellben lakozó megvetésre
méltó fia az egyetlen oka annak, hogy a jelenleginél
sokkalta *impozánsabb* részvétnyilvánításnak elmaradnia
kelletett.

Vilhelmus istenben boldogult császárod halálának
első hírére siettem a hellbéli kaszinóban értekezletet
hivni egybe, mely értekezlet, kimondván az ügy sürgetős-
ségét, a további lépések megtételére előssi magyaros, tehát
alkotmányos uton egy székebb bizottságot küldött ki,
annak elnökéül engemet választván meg.

E küldöttség élén, a hellbéli cigány zenekar
gyászindulójának hangjai mellett a ruczahát-dombszögi
keskenyvágyányu szárnyvasut hellbéli stáncziójához vonu-
lánk, sövegeinket a bús alkalomhoz mérten fekete fátyo-
lokkal övedzvé. A stáncziónséfet, kitől, mint a német
testvér nemzet fiától, névszerint *Scheibenschieber Johann*-
tól, csak hazaffyas ügyünk meleg támogatását lévén
okunk elvárni, felszólítám a magyar és német testvér-
hazák nevében, miszerint a megjelent küldöttség részére

egy harmad osztallú tiszteleti díjtalan disz különvonatot befűttetni és Berlin városába elindítani ne terheltesen.

És mi volt e silány »ebadta németje országunk szemetje« válasza? Elborult lélekkel vagyok kéntelen konstatálni, hogy e visszautasító szavak: »meine Herren nicht möglich!«

»Nikt möglik?« — Jogos felháborodásunkban nem lett volna csoda, ha e megvetésre méltó szavakat torkára forrasztottuk volna a hitványnak, hogy ő is hadd szorúlna Mákenzie anglus doktor kosztjára; ámde én heles alkalmazkodással elfojtván a szűkebb részvétbizottság méltatlankodásának viharát, opportunusan még egyszer felszólítám, hogy legalább számomra, mint a szűkebb részvétbizottság elnöke számára, engedélyezzen egy bár csak személyre szólló, de meneti és térti III. osztallú szabad jegyet Berlinbe és vissza, — a vasuti restorációkbani szabad étkezéssel egybekötve — hogy megjelenvén az istennyugassza Vilhelmus gyászszertartásán, a hellbéli magyar nemzetnek részvétével emelhessem a burkus inepségek fényét.

És mi volt a válasz erre is? »Unmöglich!« Ezt kellett nekem, a 97 csatákban elvérzett honfíynak és a 66-iki Klapka-légió tette buzditó, bár Ruczaháton maradt szószólójának, sőt előharczosának »in absentia« — egy némettől megérnem.

A nyomorult vasuti kupeczfelfogás e nyilatkozatával szemben önmérsékletünkben nem tehetünk vala egyebet, mint hogy a cigány zenekarral azonnal rázendítettvén a már fentebb említett »jaj be hunczut a német« kezdetű honfíydalt, annak éneklése közt ismét a hellbéli kaszinóba vonultunk. Itt pedig egyhangulag elhatároztuk, hogy Téged főnémet, a hellbéli Scheibenschieber Johann stációnséfnek a német és magyar testvérmemzeteken elkövetett, tehát kettős honarulására figyelmeztetve, nagy béfolásoddal az ő elcsapattatásának kieszközlésére indétsunk, annál is inkább, mert vann mmég igaz, hű, érdemes, harcban és békében a sarat egyképpen megálló s a haza háládatlansága folttán jelenleg alkalmazás nélküli hazaffy, aki az ekként megürülendő állást elvállalni s a magyar-német szövetséges testvéri szellemben illendő javadalmozás mellett viselni kész.

Eljenn!

(— Jóska te, abbul a csak azért is finánczolatlanbul, vagy egy pipányit.)

Wilson.

- 1886. A köztársaság elnökének veje.
- 1887. A köztársaság volt elnökének veje.
- 1888. A köztársaság volt elnökének volt veje.
- 18..? A volt köztársaság volt elnökének volt veje.

ZENE.

Az á his Segel Olga? Reizend! Há olyan jól tudná muzsikálni, mint á milyen szépen fest! Selungen, by Buskin! Monokles.

A csalhatatlanság bizonyítéka.

(A tisztelendő ur Ö Szentsége csalhatatlanságáról prédikál.)

Csöré Dani (híres lócsiszár.) Csálhátatlán, igazsán csálhátatlán ű szentsige? Végyén hát tilem egy pár hintós lovát, ha olyan nágyon csálhátatlán!

ATHEDRAI BÖLCSESEGEK.

— Mit szaladgál folyton kifelé? Maga egy valódi ismétlő fegyver.

— Tudjuk az esés törvényéből, hogy a testek négyzetben emelkednek, még pedig hol följebb, hol lejjebb.

— Mielőtt James Watt megtette fölfedezését: volt víz, közsén, vas, mérnök. Jönnie kellett egy férfinak, aki ez elemekből gőzgépet szerkesztett.

— A nép, mely valamely helynél örizkedik, várörző népek mondatik.

— A visszaélésre alapított népszámitásnak semmi haszna.

„Mátyás nap.“

— Megkéselt report. —

(Sajátkezüleg előadja Mihászna András m. k. rendőr.)

A mér a rëndösnél is többet fãrisztottam magamot a müt hetekbe, esztra dinczfrãjt kaptam. Éltém is az engödelömmel, mer az nap vót a Málé komámnak a Mátyás nevenaptya.

Heös niulattsãgot csaptunk oda átul a »Hurkãttõtõt«-be. Itt is én böködtem ki magamot az első glédãba, mer én köszöntöttem föl Mátyãst evvel a szép rigmussal hogy aszongya :

*Kedves komerãdom Málé Mátyás koma,
Tudod-e mér van ma ez élkes lakoma?*

*Azér van, azér: mer ma van neved naptya,
Mer hogy ma virradt föl Málé Mátyás naptya.*

*Kélvãnom azér hát, húséges komerãd,
Hogy a rëndnek letföbör ura pislantson rád,*

*Ne akadjon sorod betörö betyãrral,
Hunczut poszkiszlissel, se penna-hordãrral.*

*Ès ha maj a posztrul végkép fölvãttanak
Ès a letföbör leport elé állítanak —*

Igy szölliön szent András, az én kegyes duruszãm:

*»Èz az a jó ember, felséges szent atyãm,
A kirül mán annyit szöltam kigyelmednek*

A ki örzöje vót oda lenn az rëndnek.«

*Ès így szölli majd a szent: »Ejnye jó Mátyãsom,
Régen vót utánãd igen nagy vágyãsom.*

*Ne félj derék szögãm, nem ér ittend töbör baj,
Mer a mennyországba nincs betörö tolvaj.*

*Sem egy poszkiszlis még ide be nem jutott,
Se egy ujsãgírö begyünni nem tudott.*

*Halom egyet kérnék, nem kívãnom ingyér,
Esztra czulögöt kapsz, tedd meg a kedvemér:*

Annyi mán ittend az istenãdta kódis,

Tele van velük a nap is, meg a hód is,

Az isten is megãld s megfogom köszönni,

Csinãlj köztük rëndöt, kinek muszãj lönyyi!»

Igy léssen, így lögyék, ezt kélvãnom néked,

Meg ne szüinjön soha a te dicsöséged

Addig adjon az Úr sok jó egésséget,

Èszt és tapéntatot, eréllt, békességet! Éljen!

Hogy történt, ho'nnem: ölég az, hogy amint rákösöntés után összeosókolóztunk minnyãjan a Mátyãssal — ecczer csak a pócz mögül előczihelödik a na'sszãju, hogy aszongya ü írnya szeretne errü a lélekemelgetös, karakteros innepségürül.

»Tyüh, aki fogantatta jaztat a hasidékon átmãszó, vakon látó keservit az ehés apãdnak — te csorvãs fulajtãrja a gyüvendö napnak, te! — ho'mmerte az ur ide emelni aztat a fit yegös pápaszömvel merküt zálogos ábrãzattyját, mi? He!...«

Erre az ujdongó teis ur ijedtibbe mind kipotyogtatta a vergõnia cigãrãját az asztaura, úgy hogy alig gyöztük elszedni onnad.

»Szijjuk el a békeszivart, mondã ü, és múlassunk, barátközzunk. Meg csöpögtesünk is a hegyibe konyakot!«

Még ien tapéntatos beszidet se hallottam na'sszãju ujsãgírötul. Ha érdemössebb emberek közzé keveredik az

illen leporter, még tán ki is lehetne ütet neveeni valaminek. Szörnyen jó megértettük e'mmãst; még találós mesékre is vetemedtünk, mer ecczer csak földãja a szöt a tentãs hogy :

»Mi különbség van egy borzas tyuk meg a m. k. rendörség közt?«

Sokã összeniztünk a Málé komãmmal, de még én se birtam kitanãnyi, hát ü szegény feje hogy birta vóna? Oda szöllök a fürkécznek, hogy nyilaltassa ki magãbul a titkot.

»Hát az a különbség: hogy az egy tyúk is kikaparja, amit készãz rendör se tud kideríteni.«

Ejnye az apãdat, te leves!

»Hát azt tudják-e« — mondja nevetvel a gyürött képü — »mi a különbség a vak kódis meg a m. k. rendörség közzöt?«

»Mi a? Hogy mer illet kérdenyi?« kajãttok rá.

»Nem is szabad lönyyi köztök különbségnek! No né!«

»De mikor mégis van!« vijjogja az a hirtércse.

»Hallom mán no!« engedem ütet.

»Hát az a különbség — mondja a vékony bélü — hogy vak kódis is talál garast néha, a szemes rendörség pedig még eddig nem birta megtalãlani a szãzezres poszkiszlit!«

Mán erre felugrottam, de jaz a csavargó naptoló is elugrott.

Ippeg a maradék italkãt hajtogattuk, hogy nagy veszedelem, rëndetlenkedis hallatszik fel az utcãrul.

»András bácsi, Andrãs bácsi! Hamar, hamar! Nagy verekedés van ide át a »szép magyarhol« czimezetü pályinka mérésbe!« ordijja be jaz ablakon egy kibocsãjtott képü faczér hunczut.

»Oszt ki verekszik?« kérdem én.

»Egy magyar, meg egy zsidó! A Czafat Jóska meg a pályinkãs!«

»Oszt ki van alul?« ingverãlom tovább.

»A zsidó!«

»Rëndnek muszãj lönyyi!« mondãm én erre és új maradéket hozattunk, és örvãttãsíg ott dicsértük sze' Mmãtyãs kirãt, az én húséges komerãdommal.

Igy múlattunk hajnalig. Mán kinyillott az égön a tarhonyaszãrítö csellag, ammikor haza vergödtünk.

Csak az a kutya hirkapkodó ki ne tegye az ujsãggyãba!

A Walesi herczeghez.

Huszãr vagy hát te is,
Vidãm Edvãrd herczeg,
Jöjj le hozzãnk, meglãsd:
Lesz sok édes perczed.

Gyöngyösi *) huszãrok
Vãrva vãrnak téged —
Gyöngy Magyarorszãgon
Gyöngy leszen az élted.

Mert sok idö mult bãr,
Rosz meg jó azóta —
Menyecskék szivében
Most is él a nóta:

„Menyecske, ha huszãr
Nyujtja feléd szãját:
Csókold meg a vilãg
Elsö katonãját!“

*) Ott állomãsoz a 12-ik huszãrezred, melynek a Walesi herczeg lett az inhöberja.

„Amer Fritz.“

— Felköszöntés. —

Bitéz atvándnak hős fia,
Hogy trónra léptél: üdv neked!
Az ég áldjon, és áldja meg
Benne hatalmas népedet.

A biztos utra, a helyes
Kerékvágásba így esünk:
Baldog és számos éven át
Végy a mi béte-frignesünk.

S ó h a j.

Egy szellemes író közelebb egy költő feleségéről tartott felolvasást, és végezte az ő felolvasását azzal, hogy a legtöbb esetben sajnálatra méltó állapot az: egy író nevének lenni. Én istenem, mennyivel keservesebb egy író férjének lenni!

B. F.

HEATRALLIA.

Két pisztoly.

Lomtárból kikerült
Szigligeti-szerszám,
Hogy ne mondhasson majd
Csütörtököt szerdán:

Puskaport beléje
Három házból vettünk,
Elsült a két pisztoly
S mi sokat neveltünk.

„Pünkösdi királyság.“

A sorsnak vannak átkai —
Érezheted, ó Rótkay.
A mellyel felkaptál
Az uborka fára:
„Pünkösdi királyság“
Lett a „Felhő Klára.“

M Ű F O R D I T Á S O K

— *In cornu Tauri sedebat parva musca* = Taurisban ül a kicsi muszka.

— *Mali et piri ornant hortos* = Máli és Biri ékesítik a kertet.

— *Puellae gaudent ludo*. = A leányok örülnek a lúdnak!

— *Videte rosam et violam!* = Vigyéktek Rózsát és Violát!

— *Clara sunt nomina multorum virorum* = Klára a neve sok férfúnak.

— *Bella cruenta sunt* = A szépek kegyetlenek.

— *Concordia parvae res crescunt* = Az »Egyetértés« kis dologból nagyot csinál.

Pokrócz Ádám vasuti kalauz

nyájaskodásai.

Aszongya: »Tehelyi mert vasutyi,
Magyar állam fizetyi!«

— A sok összekoczkodás miatt erős koczkodása volt az országos fő masinával a főinspektor urnak. Kiranzsérozták, vagy a hogy mi szoktuk mondani »javításba« tették. Má most — mehett!

— Ha az a muszka csakugyan be akar rontani hozzánk: csak a mi czuk-jainkon rukkoljon befelé; majd megtudja akkor, mi az a háboru!

— Hogy mi az a *kéjvonat*? Kérdezzétek meg vászoncelédőtül!

— Subiczk ahhoz képest mindenféle mozgósítás meg népfölkelés, mikor én elhajátom magamat a végstáczió: „Kiszállani!“

— Fenyé vizsla természete vagy az annak a rebézornak; észrevette, a hogy egy frajlát szoritottam a köpenyegem alá. — „Mi ez?“ — kérdezi nagy haragosan — „Semmi különös — mondok — csak önkezelés!“

Régiség.

(Dr. Rómer Flóris lelete.)

LUTRI ELŐTT.

Lutris mámi. Még halálában is jót akart az öreg császár. De mit tehet róla, ha a **91** nincsen benne a szerencsekosárban?

ÜLETLEN GOMBOK.

Bukovay-dalok.

Nem blicczöltem életembe soha még,
Csak egynéhány aranyos kis szivecskét.
Hanem azt se hónap végén, titokba :

Mindig, mindig
Piros-barna, halvány-szöke lány adta.

*

Budapesti Váci-utcán
Sétálgat egy barna kis lány.
Ide kacsint a szemembe . . .
Hej, hogy egy krajczár sincs a zsebembe !

*

Hej, régi a dal, még »gólya« koromba
Csókoztam először e vérpiros ajkat.
Szerelmed emléke szivembe lopózik
És im' beborítja monoklim a harmat.

Hej, régi a dal, még »gólya« koromba . . .
Most fürteim szinte deresbe hajolnak,
S kész még se vagyok, te pedig hajadon vagy,
Inget varrogatva keresztfiaidnak.

*

A Náci praktikáns dalaiból.

Irom a levelet
Rózsaszín papírra,
Forró vallomások
Vannak bele írva.

Atcsapok, átcsapok
A prózai hangba :
Megyek a — megyek a —
Commercial-Bankba.

*

Expediálok a postát :
Elég volt a munka mára ;
A bánatom', ha lehetne :
De földelném a postára !

*

Hej, *lilánczos* lobogós !
A kisasszony rátartós,
De nem lesz már sokáig :
Egy esztendő
Nem sok idő,
Csödöt mondunk odáig.

*

Nem bánom a hűtlenséged,
Soh'se vess magadra :
Megköszönöm, ha meghittál
A lakodalmadra.

Megköszönöm a napot is
A Mindenhatónak,
Mikor *adresst* kellett írnom
Ötszáz *meghívó*dnak.

A tükör titkai.

Az Opera portása a convex —

— Sanyaró Vendel a concav tükör előtt.

Comprimált költészet.

Gyorsan élünk, a tanulni és olvasni való annyira, hogy a mai nemzedéknek kenyér-tudományra s az irodalom remekeire is alig van egy kis érkezése. Szemünk előtt a szépirodalom lebegvén első sorban: *comprimált* alakban igyekeznünk közölni ifjainkkal eleinte a honi, majd a külföldi költészet gyöngyeit. A magyar közönség, mint már korábbi ilyes kísérleteinknél: ezúttal is méltányolni fogja igyekezetünket.

A » B. J. « gyorsköltői.

I.

Ágnes asszony.

— Arany J. —

Ágnes asszony lepedőt mos ; —
A hatóság kérdi őt : „nos ?..“
Ágnes vallja : „csibém vére“ —
Tagadással célt nem ére.

Kinyomozták : kedvesével
Férje éltét ő revé el.
Beleőrül, — úgy meghatja ;
Ne hagyj el irgalom atyja

II.

Simon Judit.

— Kiss J. —

Simonéknál, — Simon héber, —
Gyerekhálál, — *pomp* fűnéber ;
Utolsónak közleg tora, —
Csodarabbi a doktora.

Judit, — bár ez titkon nagyon —
Rosz fát tett a tűzre nagyon,
Mivel elemészté fatyját.
Csókja öli meg magzatját.

Judit elültva a csóktul,
Világgá megy, — lánya gyógyul.
Hűsz év múlva haza talál —
Lakodalom, — puszi, — halál !

III.

Tetemrehívás.

— Arany J. —

Bárczy Benöt hogy halva találták,
Atyja kíváncsi : meg ki ölé ?
És a kinek a nevét kikiálták
Mind oda áll az a hulla elé.

Ám, ime mind kik gyanuba' voltak,
Tisz tázva hagyták el a holt ifjurt. . .
Jő szeretője — s indul a holtnak
Vére sebéből — s foly neki furt.

S kisül a crimen : pajkos enyelgve
Hajtá halálba Benöt Abigél.
Tébolyodik a kaczérnak a lelke,
S bamba danát dudorász amíg él.

A baglyok.

— Előadták a charlottenburgi házi színpadon f. é. márczius 13. —

(Stöcker szobája. Éjjél.)

Stöcker (kezét dörzsölve.) Jól megy, nagyon jól megy. San-Remoból pompás hírek érkeznek. Sokáig nem húzza. S akkor földerül a mi napunk.

Egy bagoly (a szoba sarkában.) Nem, kedves gazdám : a mi éjelünk komorodik le.

Stöcker. Helyes a huhogás, derék madaram ! Ezek az én házi baglyaím pompás madarak ! (Oda megy a kalitkához s megezirógatja az egyik bagoly füleit.) Ti élő programm vagytok. Csodálatos, hogy hajdanában Minerva madarai lehettetek. Bezzeg most nem vagytok !.. sőt inkább !.. Ő is szeret. . . Vilmos. . . a mi kis Vilmosunk. . . a mi czukros Vilmoskánk !.. (Kezét ismét dörzsölgeti.) Roppant elégtült vagytok !.. (Harangozás.) Harangok ? Tán már gyászhir érkezett San-Remóból ?.. Nem. . . ez az öreg császár halálát jelenti !.. (Kinéz az ablakon. A szemhatáron hajnalpirkadás.) Az az ostoba hajnal !.. (A nap aranyablája fölbukik és bevilágítja a sötét világot.) Kellemetlen, nagyon kellemetlen. . . De mit néznek odalenn az emberek az utcásarkon ? . . . (Olvas.) III. Frigyes. . . kiáltvány. . . vallási türelem. . . szabadelvűség !.. Végem van !..

Baglyok (a kalitkában.)

*Jaj nekünk, jaj nekünk,
Mert mindnyáján elveszünk !*

Stöcker (a kalitka előtt, mélabúsan.) Igazatok van !.. De jobb is kimulnotok, mint ily világban élni. . . Muljatos ki hősileg. . . én majd bánatomban utánatok sorvadozok. (A proklamációt elibök tartja, a baglyok megvakulva a belőle kiáradó szabadelvűségtől, felfordulnak. Stöcker a kalitkájukra rá ül és azt képzei magáról, hogy ő Márius Carthago romjain. Beviszik a berlini Rókus megfigyelő osztályába.)

Két bulletin.

Charlottenburg, márcz. 13.
(a liberális programm kibocsátása napján.)

III. Frigyes császár ő felsége nagyon beteg.

DR. CONSERVATIVSZKY.

*

Ő felsége egészséges, mint a makk.

DR. LIBERALOVITZ.

Tönődések

Seiffensteiner Solomontól.

☆ O férgyét megsalja, o
jermékeit megüli, és mindent
eztet mert volokit szereti. Hojd
képes szeretni oz, oki szivtelen?

☆ Forcsa! O hirlop irü
oreságok javára odták elü o
»2 pixtott.« Micsede alluzion ez?
Jelenti ez o sok doellt, vagy o
revalvert?

☆ Forcsa! Edjik nap irtak
az ojságok: »O német sászár meg-
halt; a trúnürüküs még mindig sóljós beteg.« Másnap
pedig irtak már: »O német sászár él, o trúnürüküs
kitönben jól érzi mogát.«

☆ Hod oz ojonczok olejan rendkivöl kis számban
válják be, oz mindig o nemzedéktül bizonyítja o hitvány-
ságt — és olkor o suruzú bizottságtul.

IDÉKI TROMBITA

Cserveneken, márczius 10.

Cserveneken ül Döczögös Béla,
Baj lehet, mert tekintete méla;
Tar fejében föl valami, zikker,
Idegesen rázkódik a czvikker.

Gondolkodik Döczögös magában:
»Rosz világ van új Magyarországbán!
Hej, ha még ma is viczispán volnék —
Rongy skriblerrel ó-magyarán szólnék.«

»Ezer deres és Besztercebánya!
Szabad elvet vigye el a kánya!
Ujságiró demokrata, hitvány —
Voltam, vagyok, maradok — viczispány!

MOTOSZKA JÁNOS
helybéli költő és hajdu.

Fekete.

— Mama édes!
— No kis lányom?
— Hogyan gyászol a kéményseprő?

Dr. Hombár Mihály védbeszédeiből.

— Tek. Törvényszék! Határozot-
tan kell tiltakoznom a tanuknak meg-
esketése ellen! Hiszen, ha ők — mint
ezt állítják — látták azt, hogy védenc-
zem Kocsi Gergely kirabolta őket és
ezt meg nem akadályozták, sőt vádlot-
tat elfutni hagyván, legalább negatív
cselekménnyel járultak hozzá ahhoz,
hogy az a hatóság üldözése elől mene-
küljön, tehát a btk. 374. §-ában
körülírt bűnpártolást követték el:
akkor ők nem tanuk, hanem bűn-
palástolók, s mint ilyenek meg nem eskethetők; ha pedig nem
látták az állítólagos rablási cselekményt, akkor meg eo ipso
nem eskethetők meg, s így védenczem bizonyítékok hiányában
fölmentendő.

— Tek. kir. Törvényszék! Ha a védenczem által meg-
gyilkolt áldozat még élne: akkor védenczemet gyilkosság miatt
elitelni nem lehetne; — mennyivel kevésbé lehet őt most
elitelni, miután az áldozat már meghalt! Egy hulláért, tehát
egy semmiért, csak nem lehet egy embert megölni! De különben
is a legegyszerűbb logika, hogy sértett fél nélkül büntett sem
lehet; itt meg a sértett fél már nincs — s így védenczem
tárgyi tényállás hiányából fölmentendő.

A Czenczi néni kosarából.

— Furák a mai lányok. Ugyancsak begyescsnek — mégis szűkeblűek.

— Az éjjel macskazene az ablakom előtt. A cizcizámnak szólhattott.

— A keztyűnyelv nyomán lesz még harisnyanyelv is.

— A mai nők csak a házasságkötésre gondolkodnak. A harisnyakötés nem jut eszükbe. A horgolásuk is csupán abban áll, hogy horgot vetnek ki a jó párti után.

— A mai leányok ugyan irtóznak a nagy mosástól, — de a szapulástól nem.

— A mostani nők feslettek és festettek — én a szeplőimmel mutatkoztam mindvégig; de szeplőtlen is maradtam.

— »Bakfis« aláírással levelet kapok a minap, melyben tiltakozik a sorok írója ama vád ellen, hogy a mai korbéli nők nem tudják a »szüzek imája« szövegét. »De bizony tudom!« — sóhajt föl a kicsike. — »Csak egy férjet adj, oh uram!... szeretőt keresek majd magam.«

— Mert ragaszkodom a régi szokásokhoz — nevetnek. Ha alkalmazkodom az újakhoz — akkor is nevetnek.

— A legszebb aranyhaj is ezüst lesz idővel.

— Mi a téli estéken tollat fosztogattunk; sok mai kisasszonynak teszi a barátnéja becsületi is.

— A csendes, titkos, tehát igazi jótékonyság elől sok divatos hölgyecske állig begombolkozik. De mikor a czégyeres jótékonyságról van szó: ucczu, vesd el a szemérmemet!... a szükölködők részére mély decolletageban kéri az adót.

— Kis lábat nevelnek és nagy lábón szeretnek élni.

— A mostani nők keveset himeznek (nem mint én, aki most is heteken át dolgozom egy papucson) s még kevesebbet hámoznak (krumplit vagy kalarábét) mint hámozok én. Hanem aztán annál kevesebbet himeznek-hámoznak, mikor randevúzni járnak a jégre.

— Lányok! Nem illik ám folyvást a »Nem illik«-ből idézni!

— Az én időmben az udvarlók csak fensterpromenádet csináltak — a mai gavallérek ajtóstul rohannak a házba.

— A mai kisasszonyt, amikor először megy bálba, elfogja a lámpás-láz. Pedig bänni sem tud a lámpással!

— Az én időmben az eladó lánynak becsét nézték s nem az értékét.

— Némely lány sokat jár a bálba, mégis otthon marad.

— Sok lány feltárja kebelét, mégse látjuk a szívét.

— Sok fiatal asszonynak legsűrűbben használt ruhadarabja az eső után való köpönyeg.

— Milyenek ezek a Bukovay gyerekek! Még mikor szerelmet vall is az ilyen rosz csont, akkor is ezt mondja: »Ó nagysám, fogadja szívemet *zdogba!*« Pedig a kis lányt csapja be vele. Hogy a czírmos cziczám karmolja meg!

A protectio.

— Jelenetek. —

Irta tapasztalatból Fabiny Teofil.

I.

(Otthon. Udvar. Benne hét szilvafa.)

Apa (pipálgat az egyik alatt.)

Fiú (belép a kapun félénken.) Apám uram?

Apa. Mért vágsz olyan siralmas képet?

Fiú. Mert... mert... (Elakad.)

Apa. Süsd ki már!

Fiú. Mert megbuktattak az examenen. Pedig ugy magoltam!

Apa. Ez az egész? Sebj! Mire való a protectio? Választó volnék vagy micsoda! Majd beajánl a képviselő ur. (Leül és ír levelet.) »Nagyságos Suttymberky Dárius képviselő urnak Budapest. — Kedves Darikám! Az a czudar, vaskalapos professor nép már a származást is semmibe nem veszi. Volt mersze ezt az én Feri fiamat megbuktatni jogból a második év után! Már most azért se végeztetem vele a többi két évet, hadd egye őket a méreg,

kiált ha megtudják, hogy mégis bejutott a törvénytöréshez. Darikám csináld ki! Meghálálom a választásakor. Bizonyosan számítok rá. Isten veled! Régi barátod

Kosthewky Chorda Károly.«

II.

(Ministeri bureau.)

Minister (vakarja a fejét.) De Darim... édes barátom... nem megy, nincs qualificatiója.

Suttymberky. Legbefolyásosabb választóm. Ha nem teszitek meg ezt a kis szívességet, megbukom és a kerület elvész a kormányznak.

Minister. Sajnálom... nem megy! Hanem tudod mit? Írj annak a választódnak. Végezze és tegye le a fiú a vizsgálatokat, aztán szívesen kinevezem.

Suttymberky (nagyot sóhajt.) Utolsó szavad ez?

Minister. A legutolsó.

III.

(Főntebbi hétszilvafás udvar)

Apa (bodor füstfelhőket ereget, — sajna! — nem szüzdohányból eredőket. Elkéseredésében a trafikos rendszer fölött, kor-

Sanyaró Vendel nyögései.

— »Ez igazán boszantó« — mondja a főnököm; — »az ujságok tele vannak kacszával!« — Hol vannak? — kérdém mohón.

— Imádozt tavasz! Alig várom megérkezésetet! Oly illatos ilyenkor a levegő, oly édes reményektől duzzad a kebel s óhajtvá sejt a lélek; mert hisz a tavasz hoz életre téged, vágyaim oltárképe: sóska!

— »Erősen öregszik maga, Sanyaró — mondja a multkor Bukovay ur — pedig ugy tudom, hogy még élete delében van.« — »Hja — mondom búsan — nem csoda, mikor azt a delet nekem ebéd nélkül kell eltöltenem!«

— Hallom, amint a tót kollega Petőfiből deklamálja hogy: »Egy gondolat bánt engemet — ágybán párnák kezi hálni meg!« — »No, no — igazítom őt helyre — csak ne olyan hetykén! A szalmazsák még nem multa divatját.«

— »Mi lelte a cipőjét, Sanyaró úr?« — szánakozik rajtam a princzipálisém. — »Nagy baja van annak, kérem: vízi betegségben szenved!«

— Azt írják: vannak még emberevők. Rémitő! De hogy vannak evő emberek: ez meg csodálatos!

— Ha kendermagból megélhetnék, én is füttyülnék.
— Az Erzsébettéren megfagyott verebeket szedgettem a minap. Mondok: megsüttem őket a házi asszonyommal. Hát a zsebemben mind föléledtek az istenadták. Répüljete ti apró sanyarók! Ti legfölebb tavaszig koplaltok.

— A főnököm ebédre hitt meg. Lucullusi lakoma volt. Félénk-szerényen ettem. Biztat a főnököm: »Mért nem többet és gyorsabban Sanyaró?« Felelem: »A kezdet nehézségeivel küzdök.«

— »Ma nevem napja van, Sanyaró,« — mondja nyájasan a főnököm. — »Megengedem, hogy az egészségemre egyet trüsszenjen!«

— Ez aztán a fényezés! Én tartom a világon a legjobb szakácsot: az éhességet.

— Egy spiritista mutogatta magát a »Tyukketrec«-ben. Henczegett, hogy kitalálta az én gondolatomat. Hát ezt kitalálni nem volt valami nagy kunszt.

— Egy hónapos szoba tulajdonosa következő hirtét ragasztotta ki a kapura: »Itt jól lehet lakni.« Szerettem volna kiárendálni egy esztendőre.

— Hiszen én tulajdonképen jól élek s mindennap couverte-ről eszem — már hogy a keserű túrómat elhasznált levélborítékról csipetgetem föl.

— Lejár már lassan az ingyen multságom ideje: szedik a 3 krajczárt az erzsébettéri székeken.

— Valjon a szerelem más-e, mint éhség? És az éhség más-e, mint szerelem? Csak épen a tárgyaik különböznek.

— Vajha azok a poczák, melyeket néha a papirosra csöppentek, rőfögnének is!

— Egyetlen ruhadarabom van, ami nem kopott: állkapczám.

mányellenes hangulatban leledzik.) Hm... hüm!.. Ej haj!.. Czudarság!.. Üssön belé a deficites ménkö! (Sürgöny érkezik: Sutyomberky bocsánatkérése. Megbuktak.) Gyalázat! (Bekiált a házba.) Anyja!

Anya (kilép.)

Apa (megmutatja a sürgönyt.)

Anya (majd elájul. Megbotránkozás a legnagyobb mértékben. Bekiált a házba.) Fiam! Jöszte csak ki!

Fíú (kijön, értesül, fel van háborodva és azon nézetben van, hogy vigye el az ördög az ilyen kormányt, ő bizony nem erőlteti meg magát. Ugyis nehéz a felfogása, a professorai mindig azzal biztatták: legyen csizmadia! De ő inkább szabna Themis lábára egy pár sarut.)

Apa (azt tanácsolja, hivassék össze a családi tanács.)

Nagybácsi N° 1.

Nagynéni N° 1.

Nagybácsi N° 2

(épen betoppannak.)

Apa (leküldi fiát a pinczébe egy kis karczosért és savanyvizért. A kérdés fölvetetik s úgy határoztatik el, hogy Sutyomberky lanyha, tehetetlen, élhetetlen. Nem képviseli már jól a kertület érdekeit. El kell csapni a legközelebbi választáskor. De addig is az ügy nyélbe ütésére a minister megdolgo-

zandó. Mozgósittatik egy gróf, két báró, négy méltóságos ur, hét képviselő.)

A családtagok (karban.) Megmutatjuk, hogy nekünk fölösleges a tanulás.

IV.

(Ministeri bureau.)

Minister (lelkendezve berohan. Rémulten hátra tekint.) Végem van! Ajtónállók, segítség! (Ajtónállók elállják az ajtót.)

Pártfogók kara (kivül.) Eresszen be excellentiád!

Minister. Én szamarat nem nevezek ki.

Pártfogók (kivül.) Másodszor és harmadszor: eresszen be, különben rátörjük az ajtót.

Minister. Soha... soha!

Pártfogók (rá törik az ajtót, körül fogják, székbe ültetik, kezébe pennát nyomnak.) Irja alá a kinevezést!

Minister. Iszonyú! Ne kinozzanak már! Elég! Még se nevezem ki!

Pártfogók. Mussz!

Minister (előveszi a szabadalmazott Fabiny-féle anti-protekezió port, meggyújtja és kifüstöli vele a pártfogókat.)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

„Kolozs. káp.“ Az »E. H.« bpesti »naplopó«-jának a beszédje léhaság. Nem fog nekünk a sok ezer zsidó boltos közül mutatni 10-et, akinek ne volna kiteve a maga és áruinak neve magyarul, míg az 5–6 eredeti magyar nemes kereskedő közül 3 csak németül diszlik a táblán: ilyen a ritter von Záhonyi s a Colomann von Vörös, mindkettő az Arany-János-utcán. A nádor-utcai Julius Debreczény (sic!), hajdu ember, e lap szerkesztőjének kérére magyarította meg a nevét Debreczény Gyulára. De hát olyan olcsó mesterség az a zsidófalás. — **G. ó B.** A jövő számbra is tettünk el a jóból. — **ifj. S.** Az adoma víg s igyekeznünk az adott esetre ráalkalmazni. — **F. A.** Csodálatos találmány. Közöljük. — **K. sgd.** Szegény Vendel még csak filoxerás bort sem iszik. — **Z.** Ime végre az elégtétel. A plajbászok sorok foglalatát nem igen értettük. — **Cupidus.** Jobban teszi vala, ha világhírű honi csillagászkunkhoz, a magyar Flammarionhoz, H. P. urhoz fordul felvilágosítás végett. Ha válaszunk ki nem elégti, magára vessen. Valószínűnek tartják, hogy a Mars csillag lakva van; újabb időben csatornákat is fedeztek föl benne. Innen a mi földünkről lépni azonban érintkezésbe a fent tisztelt csillaggal már azért is nehéz, mert — neveléses mondani — nem tudjuk, saját lakói mikép nevezik el ezt a planetát. Hogy ők is, mint H. P. ur gondolja, Marsnak hívják, még nincs bebizonyítva. — **Anonymus.** Elmaradt a multkori mögött. — **Keskm.** Az ottani Katona-szoborra sötétben faragott distichon a közölhetlenségig sikerült. A másik is jó, de épen csak közölhető. — **Ch. B.** Nem elég. — **Sz.** Nem a S. hangja. — **G. K.** Egy szem került benne, de az gyöngy. — **Kakuk.** Most is bevált belőle több s a régiekkel együtt fog megjelenni. — **G. B.** Csak dicsérhetünk. Jutott bőven a naptárnak is. — **Slan.** Ha a helyszínén szerzett tapasztalásai azt bizonyítanák, hogy a triesti öbölben portyázó czápák hasába kerülni csakugyan kisebb baj, mint az ottani hőtelekbe szállni: valószínűleg nem lehetetlen, hogy a legénység egy része a kapitány vezetése alatt nyilván oda szándékozik talán. Addig is ödv és hő küszöntés. — **Bnd.** Csütörtökön vettük, pedig hogy talál mind a kettő! Az egyiket legalább átmentjük a jövő számba. Honnan a késés? — **F. A.** Nem a szerkesztőnek, hanem az olvasónak szoktak rébusszal kedveskedni. Kérjük a megfejtést. — **W. A.** Többet, hogy válogathassunk. — **Ingyl.** Igen jó hasznát fogjuk venni. — **R. S.** Mulatságosak. — **Ku. I.** A naptárba s nem a lapba szántuk. Ki az a »tessenek«? Itt csak »tessék« van. A pluralis csupán majestaticus. — **D. J.** A közepét, a »herztücc-öt« közöljük, mert az a java. — **Cornelius.** A V. D. sportversének csak a formája esetlen, de nincs elmésség híján. A »barompiaec« már meg volt említve e rovatban. A színházat felületes leírás után nem lehet megrajzolni. Nem kerülne ott valami plajbász-fogható ácsinas, aki lekanyarítaná, hogy ön aztán lehordhassa? — **„Hálával ragaszkodó.“** Ha, amit nem tudunk, de ön állít: van jogunk az ön hálás ragaszkodásához — ezennel meghagyjuk önnek, hogy el ne merjen mulasztani hetet, a melyben rólunk meg nem emlékezik. Elmés dolgok mind egyezig. — **Z.** Sikerültek. — **T. J.** Az ön biztatására majd csak előzihelődik megint a mi tót lantosunk az ő zöngelmes tamburájával. — **Morgó.** Szebben megírta azt Sebesi Jób az »E. H.«-ban:

Alea jacta est — a Caesar mondása,
Hanem mostanában mindenki használja;
Szamójéd, otáh, tót, cigány, magyar, héber,
De most ugy ejtik ki, hogy: „eszkirt kuesőber“

P. L. »Tekintve ama előzékenységet, a mellyel a »B. J.« tek. szerkesztője az olv. közönséget élceek elfogadásával méltányolja: tisztelettel félre tesszük az ön közleményét, mert egy tudatlan hajóslegény levele sohasem mehet élcz számba. — **„Egy kíváncsi.“** A »B. J.« szerkesztőjének semmi köze a hirdetésekhez. — **L. L.** Ha az eset a lapok révén köztudattá lesz, foglalozni fogunk vele. — **Több kéziratról a jövő számban.**

Segítség!

Itt vagyok! Hol a baj? Egy kis lidércnyomás?

Ezektől a külön sodoritmányú pirláktól lemulik rólad: lapdaesaim t. i. borsszemek.

Csöppentett bolondságaimtól megsztet-
oszlík a politikai csömör.

Dr. JOANNUNCULUS PIPERCULUS
gyorsmentő.

Az 1888. év április 1-vel új előfizetést nyitunk a »BORSSZEM JANKÓ«-ra.

A „BORSSZEM JANKÓ“ előfizetési ára:

Negyedévre 2 frt.
Félévre 4 frt.

Az előfizetés mentől előbbi megújítását kérjük, hogy a szétküldésben késedelem ne álljon be.

A „Borsszem - Jankó“ kiadóhivatala.

Barátok-tere, »Athenaeum«-épület.

Felelős szerkesztő: **CSICSERI BORS.**

Minden nőnek a legmelegebben ajánlva! Sidzina (Galiczia, u. p. Jordánór). Feleségem majd egész öt évig szenvedett gyomorhajokban, székrekedésben, étvágya is teljesen elveszett, pedig ugyan csak szedte a Morison és Pserhofer-féle labdacsokat, — végre is Brandt R. gyógyszerész svájci labdacsainak használata után nyerte vissza egészségét s elvesztett étvágyát. Fogadja azért legszivesebb köszönetem! Wiats Lajos, népiskolai főtanító. Aláírásom valódiságául szolgáljon e hivatalos iskolai pecsét. (P. H.) Brandt R. gyógyszerész svájci labdacsai a gyógyszerárakban egy dobozzal 70 kr. kaphatók, figyelni kell a rajta lévő fehér keresztre vörös mezőben, s. Brand R. névaláírásaár. 27